

РЕШЕНИЕ

№ 83

гр. София, 04.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 8 състав, в
публично заседание на 04.12.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Рашкова, като разгледа дело номер **6532** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 40, ал. 1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ).

Образувано е по жалба вх. № 16557 от 11.07.2012 г. по описа на Административен съд – София град и вх. Я 29194 от 29.06.2012 г. по описа на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), подадена от инж. С. М. С., с адрес [населено място], [жк], [улица] срещу писмо № 244456 от 05.06.2012 на директора на СДВР, с което е отказано предоставяне на информация по реда на ЗДОИ.

Оспорващият сочи, че е поискал информация относно имената на служители, работещи по преписка с № 3М 20 от 03.01.2012г. и вх. № 11986 от 30.03.2012 г. и конкретно предприети действия по тях и възложени срокове на хартиен носител. В жалбата се твърди, че неоснователно ответникът е приел, че исканата информация не представлява обществена информация като се е позовал на Закона за защита на личните данни и НПК. Моли съда да отмени отказа на СДВР и да реши делото по същество, да признае правото му на достъп до поисканата информация и да осъди ответника да му я предостави в поисканата форма на достъп. Допълнително се иска да се приложи чл.42 от ЗДОИ и да се наложи глоба на длъжностното лице, което не се е произнесло в 14 дневния срок.

В хода на съдебното производство жалбоподателят редовно призован се явява лично, поддържа жалбата и моли да бъде уважена на основанията посочени в нея. Депозира писмено становище.

Ответникът – директора на Столична дирекция на вътрешните работи – редовно призован, не се явява, представлява се от юрк. Ч., който оспорва жалбата като неоснователна, предлага да се остави в сила оспореното решение и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Повод за започване на административното производство е подадено от С. М. С. заявление за достъп до обществена информация вх. № ЗДОИ – 1 от 17.05.2012 г. до началника на 01 – во РУП – СДВР. С него жалбоподателят е направил искане на основание ЗДОИ да му бъде предоставена информация: имената на служителите, работещи по преписки с вх. № ЗМ 20 от 03.01.2012 г. и 11986 от 30.03.2012 г. от началото до датата на заявлението и конкретно предприети действия по преписките съгласно закона и възложени срокове.

Заявлението е изпратено на началника на отдел „Пътна полиция” – СДВР, въз основа на заповед рег. № 5277/20 г. и заповед рег. № 6405/2011 г. на директора на СДВР (същите не са ангажирани като писмени доказателства по делото), ведно със справка рег. № 16352/2012 г. по описа на Първо РУП – СДВР. Към тази справка са приложени 3 броя докладни записки, изготвени от служители на 01РУП – СДВР, работещи както следва 03 група „КП” – С., сектор „ДП” и сектор „ПИП”., както и разпечатка от ИС „РПУ – Класифицирана информация”.

От съдържанието на посочената справка и приложените към нея докладни записки се установява, че преписка заявителски материал (ЗМ) № 20/2012 г. е заведена на 04.01.2012 г. по заявление на жалбоподателя. В нея е посочено, че на 03.01.2012 г. около 13,10 часа е установил, че патрона на входната му врата е разбит и от жилището, в което живее – [населено място], [жк], ул. К. Л. е извършена кражба. Откраднати са един брой преносим компютър, златни и сребърни бижута. На място е извършен оглед от дежурна оперативна група. Изготвено е съобщение до СРП, където преписката е заведена под № 691/2012 г. На 04.03.2012 г. срокът за работа по досъдебното производство е удължен от СРП с 2 месеца. На 07.05.2012 г., същото е изпратено в СРП с мнение за спиране на основание чл. 244, ал.1, т.2 от НПК, поради неразкрит извършител.

По отношение на преписка с вх. № 11986/2012 г. е посочено, че е заведена на 06.04.2012 г. по заявление отново на жалбоподателя и е срещу управителя на фирма [фирма]. В депозираното заявление е посочено, че С. С. е закупил касов апарат от посочената фирма, като същият не бил доставен в договорения срок и така дружеството го било измамило. На 02.05.2012 по пр.пр. № 12114/2012 г. по описа на СРП в Първо РПУ – СДВР е заведена преписка с вх. № 14642/2012 г. от същия заявител и със същото съдържание. По преписката СРП е разпоредила проверка в рамките на 1 месец. На 16.05.2012 г. и двете посочени преписка по описа на 01 РУП – СДВР са изпратени на СРП.

Видно от докладната записка, изготвена от извършващия проверката по двете преписки с вх. № 14642/2012 г. и № 11986/2012 г., е посочено, че на 15.04.2012 г. се е обадил на С. С. на телефона посочен от него, с цел да се свърже с неговата дъщеря за снемане на обяснения и съответно да го запознае с проверката. Жалбоподателят е отказал разговора, като изрично е изразил желанието си да разговаря с Началник група С „ПИП” при 01 – РУП – СДВР. В хода на същият разговор С. е заявил, че е или ще пусне срещу полицейския служител жалба в МВР – Инспекторат.

Исканата информация е предоставена с административната преписка по делото. Тя представлява приетите докладни записки, изготвени от полицейските служители, работили по двете преписки и досъдебното производство.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал.1 от АПК, видно от дата на получаване на отказа - 18.06.2012 г. и датата на депозиране на жалбата 29.06.2012 г. от надлежна страна, имаща право и интерес от оспорването и същата, като процесуално ДОПУСТИМА

Разгледана по същество е НЕОСНАВАТЕЛНА.

В настоящето производство и съгласно чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като прецени дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона. В случая административният орган е сезиран с искане по ЗДОИ, по което същият не се е произнесъл в срока по чл.28, ал.1 ЗДОИ – в срок до 30.05.2012 г. Разпоредбата на чл.58, ал.1 АПК приравнява непроизнасянето на административния орган на мълчалив отказ. Съгласно задължителните указания на т.8 от ППВС № 4/76 г. сроковете за произнасяне от административните органи са инструктивни и с изтичането им не се преклудира възможността на органа да се произнесе по искането, с което е сезиран. Издаденият по-късно акт е действителен и подлежи на обжалване на общо основание. С изричното произнасяне по искането, ако е отказано издаването на искания административен акт, практически се възстановява изтеклият за обжалване на мълчаливия отказ. А ако междувременно е била подадена жалба, тя следва да се приеме и да ѝ се даде ход като жалба и срещу направения по-късно изричен отказ. Специфичното в случая е, че ответникът (макар и извън срока по чл.28, ал.1 ЗДОИ) е отговорил на искането с решение рег. № Я24456 от 05.06.2012 г. с текст „отказвам достъп на инж. С. М. С. до исканата със Заявление вх. № ЗДОИ -1/17.05.2012 г., по описа на 01 РУП – СДВР обществена информация”. Кое то му е съобщено на 18.06.2012 г., а жалбата до съда е депозирана на 29.06.2012 г. Ето защо съдът приема, че е сезиран с жалба срещу изричен отказ за предоставяне на достъп до обществена информация, обективизиран в посоченото решение.

В тази връзка следва да се посочи, че направеното допълнително искане за налагане на санкция по реда на чл. 42 от ЗДОИ не може да се разгледа от съда, тъй като същият не е административно наказващ орган и поради което същото следва да бъде оставено без разглеждане.

Производствата, за които С. С. е отправил искане по ЗДОИ, са инициирани от самия него. Той е сезирал както 01 РУП – СДВР, така и СРП, където са образувани досъдебно производство ЗМ № 20 от 03.01.2012 г., което е изпратено в СРП с мнение за спиране на основание чл. 244, ал.1, т. 2 от НПК, за което обстоятелство не съществува спор между страните. А второто производство е образувано едновременно по подадени жалби в 01 РУП – СДВР и СРП, като същите са обединени под една пр.пр. 12114/2012 г.

Ведно с жалбата като доказателство по делото е представено заявление с отбелязано върху него „Ж – 4227/29.05.2012”, адресирано до министъра на МВР чрез Инспектора на МВР (л. 8). С него жалбоподателят изразява личното си мнение и отношение по

свършената от служителите на 01 РУП – СДВР работа по цитираните по –горе преписки.

Спорната информация съдържа данни относно разпределението за работа на подадените от С. заявления, както и спазването на процесуалните срокове.

За образуваните производства в СРП се прилагат правилата на НПК, включително относно уведомяването за хода на производството. Именно в хода на образуваното по НПК по инициатива на жалбоподателя производства е изискана информация. Настоящия съдебен състав намира, че за предоставената информация в хода на образуваната проверка по пр.пр. № 12114/2012 г. и досъдебно производство по пр.пр. № 691/2012 по описа на 01 РУ на СДВР е неприложим реда за предоставяне на информация по ЗДОИ.

Понятието “обществена информация” е дефинирано от чл. 2, ал.1 от ЗДОИ, като всяка информация, свързана с обществения живот в Р. Б. и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Понятието “обществена информация” следва да бъде възприемано като сведение, знание за някого или нещо, свързано с обществения живот в страната. Тази обществена информация може да се съдържа в документ или други материални носители, създавани, получавани или съхранявани от задължените по ЗДОИ субекти. В случая с искането си от 17.05.2012 г. до Началника на 01 РУП – СДВР, жалбоподателят С. е поискал предоставянето на конкретни данни по конкретни досъдебни производства, образувани и водени по реда на НПК.

Това искане не може да се подведе под нормата на чл. 2 от ЗДОИ, т.е. не представлява такова за предоставяне на обществена информация. В случая не се касае до обществена информация по смисъла на закона, тъй като данните по прокурорската преписка не са част от обществения живот в Р. Б.. Съгласно чл.4, ал.1 от ЗДОИ всеки гражданин има право на достъп до обществена информация при условията и по реда, определени в този закон, освен ако в друг закон е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване на такава информация.

В случая е именно налице тази хипотеза – поискана е информация по конкретни наказателни производства, редът за получаване, на която е уреден в НПК. Исканите конкретни данни за конкретен наказателно правен казус не отговарят на характера и целите на производството по ЗДОИ – конкретно лице да си състави собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Ходът на производството по конкретна преписка и извършените процесуални действия по нея не представлява обществена информация по смисъла на чл. 2 от ЗДОИ, дори към нея да е проявен интерес от трети лица, тъй като тази информация е защитена от нормите на НПК, който предвижда, че развиващото се при предварителна проверка или досъдебно производство, се охранява от т.нар. следствена тайна. След като искането, с което е сезиран, не може да се квалифицира като такова по ЗДОИ, то за компетентният орган правилно и законосъобразно е отказ да предостави търсената информация.

Що се касае за втория момент от искането на жалбоподателя – имената на лицата, работили по двете до съдебни производства, настоящият съдебен състав на Административен съд – София град отново намира жалбата за НЕОСОНВАТЕЛНА, тъй като в чл.2, ал.4 от ЗДОИ е посочено че редът и правилата на този закон не се прилагат по отношение на личните данни. Съгласно §1, т. 2 от същия закон „лични данни” са всяка информация, отнасяща се до физическо лице, което е идентифицирано или може да бъде идентифицирано пряко или непряко чрез

идентификационен номер или чрез един или повече специфични признаци, свързани с неговата физическа, физиологична, генетична, психическа, психологическа, икономическа, културна или социална идентичност. В този смисъл е и нормата на чл. 2, ал.1 от Закона за закрила на личните данни (ЗЗЛД).Следователно първият от елементите касаещи личните данни на едно лице, това е неговото име и когато същото бъде предоставено, без да са налице изискванията на специалния закон, е налице нарушаване на предписанията на ЗЗЛД.

С оглед изхода на делото следва да се удовлетвори направеното искане на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което в настоящия случай се определя на основание чл. 8 вр. чл. 7, ал.1, т.4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и във връзка с чл. 143, ал.3 от АПК в размер на 150 лева.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, пр. Последно от АПК, Административен съд – София град, I – во отделение, 8-ми състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ОСПАРВАНЕТО по жалба на С. М. С. от [населено място] срещу Решение за отказ за предоставяне на достъп до обществена информация с изх. № 24456/05.06.2021 г. на директора на Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА С. М. С., ЕГН [ЕГН], [населено място], [жк], [улица], вх. А, ап. 23 да заплати в полза на ответника Столична дирекция на вътрешните работи сторените по делото разноси, представляващи юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 (сто и петдесет) лева.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ искането на жалбоподателя за налагане на санкция по реда на чл. 42 от ЗДОИ на длъжностното лице, което не се е произнесло в срок.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: